

високо, високо. Струва ти се, че хвърчишъ между снѣ-
жинкитѣ и бързашъ да посрещнешъ многоочаквания
день. А тѣ леко падатъ вѣнъ на двора, лепятъ се по
рамкитѣ на прозорцитѣ и надничатъ вжтре въ стаята.
Искатъ да видятъ, дали сме готови.

Утре е Игнаждень. Тате влизà нѣколко пжти отъ
дюкяна при насъ, повдигаше винаги капака на тендже-
рата, вдъхваше издълбоко паритѣ и пакъ се връщаше.
Презъ занавесената врата се чуваха равномѣрнитѣ удари
на чирацитѣ. Тия дни имаше много поржчки за обуша,
и тате не можеше да се нарадва. Радвахме се и ние,
децата. Тая вечеръ ще можемъ да седимъ до късно и
нѣма да си легнемъ, догдето не дойде тате. Такъвъ
билъ редътъ — срещу Игнаждень всички отъ една
кжща да сѣдатъ наедно за вечеря. Не бива и нищо да
се изнесе отъ кжщи. Изнесе ли се, ще трѣгне наопъки
въ тая кжща. Затова, когато дойде буля Стоянка, една
наша съседка отъ Варна, да иска хавана, мама, винаги
услужлива, сега отказа да изпълни молбата ѝ. Щомъ
искала да си счука захаръ за коливото, да го счука у дома.

— Ама по насъ не е така, заобяснява буля Стоянка.

— Какъ е у васъ, не знамъ. Азъ гледамъ у насъ
какъ е. А пъкъ утре да не ми се домъкнешъ първа
като всѣки други день.

Буля Стоянка загледа учудено мама. Почудихме
се и ние. Тѣ дветѣ си живѣха като сестри, и сега изъ
единъ пжтъ такава суровость отъ страна на мама!

— Че оти мари, Стефанийо?

— Отъ мама, отъ баба зная — на Игнаждень мжжки
кракъ трѣбва да стжпи най-напредъ въ кжщи.

На буля Стоянка ѝ доболѣ, но пакъ си донесе за-
харта. Донесе и брашно да ѝ умѣси мама игнажден-
ска питка.